

РЕШЕНИЕ

№ 6386

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 27.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **5787** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.27, ал.1 от ЗУСЕСИФ.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение №РД-16-361/09.03.2021г., издадено от Ръководителя на УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020, с което е отказано предоставяне на финансова помощ по проектно предложение №BG16RFOP002-2.077-1331 по процедура „Подкрепа за средни предприятия за преодоляване на икономическите последици от пандемията COVID-19“.

Жалбоподателят възразява срещу всички констатации в решението, касаещи определянето на кандидата в категория „Микро предприятия“, поради което незаконосъобразно не е допуснат до участие, съгласно условията за кандидатстване. Цитира раздел 11.1 Критерии за допустимост на кандидатите, като в раздел 11.2 счита, че изрично е посочено, че забраната за участие на микро предприятия не е абсолютна, а е ограничена с изрично посочване на изпълними за микропредприятията условия за одобрение за получаване нефинансова помощ. Жалбоподателят е с представен годишен оборот 9 115 000 лева и стойност на активите 541 000лв., а за 2018г. годишен оборот 663 000лв. и стойност на активите 957 000лв., поради това кандидатът отговаря на определените изисквания за получаване на финансовата помощ, а констатациите в решението не отговарят на действителното положение, което прави решението неправилно и незаконосъобразно. Кандидатът е изпълнил всички свои задължения, като е представил изискуемите документи. Установено

ненадлежно представяне на доказателства, касаещи 2017г. следва да се третира като нередовност, за която да се приложи чл.34, ал.2 от ЗУСЕСИФ, а не да бъде основание за отказ да се сключи административен договор. В решението липсват и мотиви за отказ, което възпрепятства правото на защита на кандидата.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат, който поддържа жалбата. Претендира присъждане на направените разноски 7580 лева за адвокат и държавна такса.

Ответникът – Ръководителят на УО на Оперативна програма „Иновации и конкурентоспособност“ 2014 - 2020 не изпраща представител. Постъпило е писмено становище, в което се претендира присъждане на юрисконсултско възнажграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

С проектно предложение № BG16RFOP002-2.077-1331 [фирма] е кандидатствало за получаване на финансова подкрепа в размер на 100 000 лв. по процедура BG16RFOP002-2.077 „Подкрепа на средни предприятия за преодоляване на икономическите последствия от пандемията COVID-19“. С оспореното решение, на основание чл.38, т.3, пр. 1 от ЗУСЕСИФ му е отказано предоставяне на БФП, като е прието, че кандидатът не отговаря на изискванията за бенефициент, а именно не отговаря на критериите за средно предприятие.

На етап кандидатстване [фирма] е декларирало, че поддържа категория „средно предприятие“ и статут „независимо предприятие“, видно от представената към проектното предложение декларация за обстоятелствата по чл.3 и чл.4 от ЗМСП. В резултат на извършена проверка в Търговския регистър и регистъра на Ю. е установено, че за изследвания период капиталът на предприятието се притежава еднолично от физическо лице:

-към 31.12.2017г. едноличен собственик е П. И. Б.;

-към 31.12.2018г. едноличен собственик е Д. Р. И.;

-към 31.12.2019г. едноличен собственик е Д. Д. Х..

Поради това, и през трите години УО разглежда [фирма] като „независимо предприятие“ по смисъла на ЗМСП.

При определяне на категория на кандидата към момента на сключване на договор в съответствие с чл.46, ал.2 от ЗМСП са взети данните за две предходни последователни години. Съобразно наличната информация за параметрите по чл.3 от ЗМСП, определящи категорията на предприятието – средносписъчен брой на персонала, годишен оборот и/или стойност на активите, събрана по служебен път от УО чрез системата МОНОТОРСТАТ е установено следното:

-за 2019г. кандидатът е с данни за „микро предприятие“ със средносписъчен брой на персонала 1 лице, годишен оборот 9115 хил.лв. и стойност на активите 541 хил. лв., съобразно границите по чл.3, ал.3 от ЗМСП;

-за 2018г. средносписъчният брой на персонала е 0 лица, годишен оборот 663 хил. лв. и стойност на активите 957 хил. лв., като тези данни отново го определят като „микро предприятие“;

За 2017г. кандидатът не е представил доказателства за определяне на параметрите – средносписъчен брой на персонала, годишен оборот и стойност на активите, поради което по правилото на чл.46, ал.2 при калкулиране на данните на предприятието за две последователни предходни финансови години (2018г. и 2019г.), кандидатът, според решението за отказ попада в категорията „микро предприятие“ и не отговаря

на условията за предоставяне на БФП по програмата. Изискванията за бенефициентите е посочено в подточка 3 на т.1.11.“Критерии за допустимост на кандидатите“ от Условията за кандидатстване по процедурата: Допустими са само кандидати, които отговарят на изискванията за средно предприятие, съгласно ЗМСП.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи: Жалбата е подадена в срок от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен орган, в съответствие с административнопроизводствените правила и при правилно прилагане на материалния закон. Спазена е и целта на закона.

Съгласно чл. 3 от ЗМСП, Категорията малки и средни предприятия включва предприятията, които имат:

1. средносписъчен брой на персонала, по-малък от 250 души, и
2. годишен оборот, който не превишава 97 500 000 лв., и/или стойност на активите, която не превишава 84 000 000 лв.

Според ал.2 малки предприятия са тези, които имат:

1. средносписъчен брой на персонала, по-малък от 50 души и
2. годишен оборот, който не превишава 19 500 000 лв., и/или стойност на активите, която не превишава 19 500 000 лв.

Според ал.3 микропредприятия са тези, които имат:

1. средносписъчен брой на персонала, по-малък от 10 души, и
2. годишен оборот, който не превишава 3 900 000 лв., и/или стойност на активите, която не превишава 3 900 000 лв.

Според чл. 4б ЗМСП данните по чл. 3 се определят на базата на предходната финансова година. Ако в две последователни финансови години предприятието превиши или слезе под границите по чл. 3, това се отразява на неговия статус на микро-, малко или средно предприятие.

Видно от данните по делото, за 2019г. кандидатът е имал назначено 1 лице персонал, годишен оборот 9 115 000 лв. и стойност на активите 541 000 лв., а за 2018г. средносписъчният брой на персонала е 0 лица, годишен оборот 663 000 лв. и стойност на активите 957 000 лв., като тези данни го определят като „микро предприятие“ по смисъла на чл.3, ал.3 от ЗМСП, а не като „средно предприятие“. Тези обстоятелства не се оспорват в жалбата. В нея обаче изцяло грешно са цитирани изискванията на т.11.1 “Критерии за допустимост на кандидатите“, поради което и възраженията на жалбоподателя са неотнормирани към конкретната процедура за подбор на проекти „Подкрепа за средни предприятия за преодоляване на икономическите последствия от пандемията COVID-19“, в която е участвал.

Точка 11.1.3) от Критерии за допустимост на кандидатите (на лист 38 от делото) изрично предвижда, че се финансират единствено кандидати, които отговарят на изискванията за категория „средно предприятие“, съгласно Закона за малките и средни предприятия (ЗМСП). На етап кандидатстване, кандидатите са длъжни да удостоверят, че попадат в тази категория, като попълнят и представят към проектните си предложения Декларация за обстоятелствата по чл.3 и чл.4 от ЗМСП, приложение 1.

1. След оповестяването на класирането и преди сключване на административния договор за предоставяне на БФП, Управляващият орган извършва проверка относно покриването на изискванията за категория „средно предприятие“ от страна на

одобрените кандидати. В случая кандидатът е декларирал, че отговаря на условията за средно предприятие (декларацията на лист 71), но служебно извършената проверка е установило друго, поради което правилно му е постановен отказ за финансиране. Неотнормирани са и възраженията, че не е даден допълнителен срок за представяне на още доказателства, касаещи 2017г., тъй като тя не е релевантна година, видно от т.11.1 2) от Критериите за допустимост. На основание чл.36, ал.2 от ЗУСЕСИФ кандидатът е бил надлежно поканен чрез системата ИСУН в 30 дневен срок, считано от 27.01.2021г., когато е отчетено получаването на уведомлението да представи всички изискуеми документи, поради което правото му за участие и на защита не е било нарушено, както се твърди в жалбата.

Следователно, оспореното Решение за отказ е законосъобразно издадено, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли. При този изход на спора следва да се уважи искането на ответника да му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.24 от НЗПП в размер на 150/сто и петдесет/ лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение, 11-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ на [фирма] срещу Решение №РД-16-361/09.03.2021г., издадено от Ръководителя на УО на ОП „Иновации и конкурентоспособност“ 2014-2020, с което е отказано предоставяне на финансова помощ по проектно предложение №BG16RFOP002-2.077-1331 по процедура „Подкрепа за средни предприятия за преодоляване на икономическите последствия от пандемията COVID -19“.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Министерството на икономиката юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок.

СЪДИЯ: